

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 17. desember 2020 av Høyesterett i avdeling med

dommer Jens Edvin A. Skoghøy
dommer Aage Thor Falkanger
dommer Henrik Bull
dommer Cecilie Østensen Berglund
dommer Erik Thyness

HR-2020-2442-A, (sak nr. 20-127566STR-HRET)
Anke over Borgarting lagmannsretts dom 6. juli 2020

Påtalemyndigheten

(statsadvokat Kari Hangeland Buvik)

mot

A

(advokat Øivind Sterri – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Falkanger:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder utvidet inndragning etter straffeloven § 68. Hovedspørsmålet er hvordan grunnvilkåret om at lovbryteren må være funnet skyldig i en «straffbar handling som etter sin art kan gi betydelig utbytte», skal forstås.
- (3) Ved Oslo tingsretts dom 13. januar 2020 ble A dømt etter straffeloven § 232 første ledd, jf. § 231 første ledd for å ha oppbevart 151,30 gram cannabisharpiks, 53,38 gram MDMA og 13,74 gram kokain i sin leilighet. Straffen ble satt til 210 timer samfunnsstraff, med en gjennomføringstid på elleve måneder. Han ble frifunnet for et krav om utvidet inndragning etter straffeloven § 68. Kravet gjaldt 44 050 kroner som ble beslaglagt i leiligheten sammen med narkotikaen.
- (4) Tingretten la til grunn at siden narkotikaovertridelser etter sin art kan gi betydelig utbytte, var grunnvilkårene for inndragning etter § 68 oppfylt. Retten mente imidlertid at inndragning ikke burde skje her, jf. «kan»-skjønnet bestemmelsen gir anvisning på.
- (5) Påtalemyndigheten anket tingrettens avgjørelse av inndragningskravet til Borgarting lagmannsrett.
- (6) Lagmannsretten behandlet saken skriftlig, jf. midlertidig lov 26. mai 2020 nr. 47 om tilpasninger i prosessregelverket som følge av utbruddet av covid-19 mv. § 5, og avsa 6. juli 2020 dom med slik domsslutning:
- «1. Anken forkastes.
 2. Saksomkostninger idømmes ikke.»
- (7) Lagmannsretten forsto § 68 slik at den straffbare handlingen tiltalte konkret var domfelt for, måtte være egnet til å gi betydelig utbytte. Siden verdien av narkotikaen som A var dømt for å oppbevare, lå godt under «betydelig utbytte», var vilkåret ikke oppfylt. Uten at det var nødvendig for resultatet, ga lagmannsretten uttrykk for at inndragning under enhver omstendighet ikke burde skje her, jf. «kan»-skjønnet i § 68.
- (8) Påtalemyndigheten har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken rettet seg mot lagmannsrettens lovanvendelse og saksbehandling.
- (9) Høyesteretts ankeutvalg besluttet 24. september 2020 at anken over lovanvendelsen skulle fremmes til ankebehandling. For øvrig ble anken ikke tillatt fremmet.

Mitt syn på saken

Rettslige utgangspunkter og problemstillinger

- (10) Straffeloven § 68 regulerer adgangen til å foreta såkalt utvidet inndragning, det vil si inndragning utover utbytte som beviselig stammer fra en straffbare handling, jf. hovedregelen i § 67. Ved utvidet inndragning kan alle formuesgoder som tilhører lovbryteren, inndras hvis vedkommende ikke sannsynliggjør at formuesgodene er ervervet på lovlig måte, jf. § 68 andre ledd første punktum.
- (11) Vilkårene for slik utvidet inndragning fremgår av § 68 første ledd, som lyder slik:
- «Utvidet inndragning kan foretas når lovbryteren finnes skyldig i straffbar handling som etter sin art kan gi betydelig utbytte, og lovbryteren har foretatt
- a) en eller flere straffbare handlinger som samlet kan medføre straff av fengsel i 6 år eller mer,
 - b) minst én straffbar handling som kan medføre straff av fengsel i 2 år eller mer, og lovbryteren de siste 5 år før handlingen ble begått, er ilagt straff for en handling av en slik art at den kan gi betydelig utbytte, eller
 - c) forsøk på handling som nevnt i bokstav a eller b.
- ...»
- (12) Utvidet inndragning forutsetter altså at to grunnvilkår er oppfylt. For det første må lovbryterens handling eller handlinger falle inn under minst ett av alternativene i bokstav a til c. For det andre må lovbryteren ha blitt funnet skyldig i «straffbar handling som etter sin art kan gi betydelig utbytte». Dersom disse grunnvilkårene er oppfylt, «kan» utvidet inndragning foretas.
- (13) Overtredelse av straffeloven § 232 første ledd, jf. § 231 første ledd – som A er dømt for – har en øvre strafferamme på fengsel i ti år. Det er derfor klart at vilkåret i bokstav a er oppfylt i saken. I det følgende konsentrerer jeg meg derfor om det andre grunnvilkåret. Når jeg i det følgende omtaler «grunnvilkåret», er det dette jeg sikter til.

Vilkåret om at lovbryteren må ha blitt funnet «skyldig i straffbar handling som etter sin art kan gi betydelig utbytte»

Innledning

- (14) Paragraf 68 sier ikke noe om hva som menes med «betydelig utbytte», men forarbeidene gir her klare føringer. Bestemmelsen er en videreføring av straffeloven 1902 § 34 a, som ble tilføyd ved endringslov 11. juni 1999 nr. 39. Av Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 4 fremgår det at § 68 skal ha samme innhold som § 34 a. I Ot.prp. nr. 8 (1998–1999) side 67 uttalte departementet om § 34 a at det er «naturlig å ta utgangspunkt i den grensen som Høyesterett har lagt seg på for at en vinningsforbrytelse skal være grov, jf. for eksempel ‘betydelig verdi’ i straffeloven § 256 om grovt underslag og § 258 om grovt tyveri». Dette er gjentatt i Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 462. På bakgrunn av rettspraksis knyttet til ulike vinningsforbrytelser antar jeg at terskelen i dag ligger noe over 100 000 kroner, jf. Magnus Matningsdal, Straffeloven 2005: Lovkommentar, § 68, note 2.2.2, Juridika, revidert 1. juli 2020.

- (15) Det tvilsomme spørsmålet i saken er hva som ligger i «straffbar handling som etter sin art» kan gi betydelig utbytte. Som nevnt retter påtalemyndighetens anke seg mot lagmannsrettens forståelse av denne delen av § 68. I ankeerklæringen ble det anført at det må vurderes om den typen forbrytelse domfellelsen gjelder – i dette tilfellet narkotikaforbrytelser – vanligvis kan gi betydelig utbytte. Under ankeforhandlingen for Høyesterett har påtalemyndigheten inntatt et mindre vidtgående standpunkt. Det anføres ikke lenger at det skal tas utgangspunkt i typen forbrytelse, men i den konkrete handlingen domfellelsen gjelder. Ved fastleggelsen av handlingens art må det imidlertid abstraheres fra den konkrete handlingen og legges vekt på generelle kjennetegn ved kriminalitetsformen. Dette innebærer blant annet at vurderingen av utbyttepotensialet ved domfellelse for narkotikaforbrytelser ikke skal begrenses av den aktuelle mengden narkotika som domfellelsen gjelder.
- (16) Jeg er enig i at i påtalemyndighetens standpunkt i ankeerklæringen var for vidtgående.
- (17) Problemstillingen som gjenstår, er om grunnvilkåret knytter seg til det utbyttet den konkrete handlingen har potensial til å gi, eller om inndragningsadgangen på en eller annen måte skal knyttes til handlingstype. Prinsipielt sett ligger det her to spørsmål, som jeg vil behandle adskilt i det følgende:
- (18) Det første spørsmålet er om vurderingen skal være strengt knyttet til den konkrete handling domfellelsen gjelder – i vårt tilfelle *oppbevaring* av narkotika. I så fall skal det ikke legges vekt på nærliggende kriminelle handlinger, slik som *salg* av narkotikaen. Det andre spørsmålet er om det avgjørende skal være hvilket utbytte oppbevaring eller eventuelt salg av det konkrete partiet med narkotika kan gi. I så fall skal det ikke legges vekt på hva slags utbytte oppbevaring og salg av narkotika mer generelt kan gi.
- (19) Før jeg går inn på disse spørsmålene, understreker jeg at problemstillingen i vår sammenheng bare er om grunnvilkårene er oppfylt. Når grunnvilkårene er oppfylt, er det klart at inndragning som utgangspunkt kan foretas uavhengig av i hvilken grad de aktuelle formuesgodene kan knyttes til straffbare handlinger. Jeg kommer tilbake til betydningen av dette.

Skal det bare legges vekt på utbyttepotensialet ved den konkrete handlingen domfellelsen gjelder?

- (20) Jeg ser først på om det i vurderingen av om grunnvilkåret er oppfylt, bare skal legges vekt på utbyttepotensialet ved den konkrete handlingen domfellelsen gjelder. Knyttet opp mot vår sak er spørsmålet altså om det avgjørende skal være hvilket utbytte *oppbevaringen* kunne gi for domfelte. I så fall kan det ikke legges vekt på hva det oppbevarte stoffet kunne ha gitt av utbytte ved *salg*.
- (21) Ordlyden i bestemmelsen adresserer ikke dette spørsmålet eksplisitt, men etter min mening er det nærliggende å forstå formuleringen «etter sin art» slik at det også skal legges vekt på det utbyttepotensialet som ligger i salg av narkotikaen. I hvert fall gir ikke ordlyden grunnlag for at det skal ses bort fra et slikt utbytte. Den som oppbevarer narkotika, har mulighet til å selge stoffet. Oppbevaring av narkotika er en straffbar handling som etter sin art kan gi salgsinntekter.

- (22) At salgsværdien skal trekkes inn i vurderingen selv om domfellelsen bare gjelder oppbevaring, underbygges av lovens forarbeider. Som nevnt er § 68 innholdsmessig en videreføring av straffeloven 1902 § 34 a. I NOU 1996: 21 ble det foreslått at grunnvilkåret skulle være at «den straffbare virksomheten» måtte være av en «slik karakter at den kan gi betydelig vinning». Under den videre behandling av forslaget ble ordlyden endret, men uten at dette skulle innebære noen realitetsendring. NOU 1996:21 er derfor en sentral kilde her. Etter først å ha formulert den foreslåtte regelen fremholdt utvalget følgende i punkt 13.6.2.3 på side 105:

«Dette innebærer f.eks. at dersom en person dømmes for innførsel av 100 gram heroin, men ikke omsetning, vil vilkårene for utvidet inndragning etter [utvalgets lovforslag] § 34 nr. 2 [straffeloven 1902 § 34 a] være oppfylt fordi denne mengden narkotika fører til domfellelse etter § 162 annet ledd – grov narkotikaforbrytelse – med strafferamme 10 år fengsel. Er det f.eks. funnet og beslaglagt et pengebeløp på kr 40.000 som vedkommende ikke kan gi noen rimelig forklaring på, kan dette beløpet inndras med mindre domfelte gjør det sannsynlig at pengene stammer fra lovlig virksomhet.»

- (23) Eksemplet gjelder en person som er dømt for innførsel av narkotika, men det har klar overføringsverdi til tilfeller der domfellelsen gjelder oppbevaring. Vanligvis gir hverken innførsel eller oppbevaring i seg selv så høyt utbytte som salg. Utvalget la altså forutsetningsvis til grunn at man ved vurderingen av om grunnvilkåret er oppfylt, skal legge vekt på salgsværdien – selv om domfellelsen gjelder annen befatning med narkotikaen. Det avgjørende er således utbyttepotensialet ved handlingen.
- (24) Også de øvrige eksemplene utvalget nevner, viser at det ved vurderingen av utbyttepotensialet skal ses hen til kriminalitet som er nær knyttet til den straffbare handlingen domfellelsen gjelder. Dette er særlig tydelig ved utvalgets omtale av brudd på regnskapslovgivningen og dokumentfalsk. Normalt medfører ikke slike lovbrudd i seg selv utbytte, men de kan skjule andre lovovertridelser. Utvalget skriver om dette i punkt 13.6.2.3 på side 106:

«Manglende regnskap gir ikke i seg selv vinning. Derimot vil det ofte kunne forekomme at regnskapsfeilene er gjort for å skjule andre overtridelser som har medført vinning: Uttak fra et selskap er ført som utbetaling og mangler bilag, rullene fra kassa-apparatet er ikke oppbevart for å skjule svart salg osv. Bestemmelsene om dokumentfalsk i §§ 179 flg. kan virke på samme måten. Slike bestemmelser som kan brukes til å skjule en ulovlig oppnådd vinning vil oppfylle vilkåret i § 34 nr. 3 dersom det i det aktuelle tilfellet er nærliggende å tro at lovbruddet er begått i en slik sammenheng.»

- (25) På denne bakgrunn er det klart at utvalget mente at det ved vurderingen av om grunnvilkåret er oppfylt, skal legges vekt på utbyttet ved kriminelle handlinger som er nær knyttet til de handlingene domfellelsen gjelder. Så vidt jeg kan se, er det ingenting i de etterfølgende forarbeidene som fraviker utvalgets syn.
- (26) Hvilke handlinger som kan trekkes inn i vurderingen, er ikke uttrykkelig drøftet og avgjort av Høyesterett, men i den grad spørsmålet er berørt, er praksis på linje med forarbeidene.
- (27) I Rt-2003-897 ble tiltalte dømt for erverv og oppbevaring av 1,927 kg hasjissj. Anken til Høyesterett gjaldt bare om det burde skje utvidet inndragning i saken, jf. «kan»-skjønnet.

Anken rettet seg altså ikke mot lagmannsrettens avgjørelse om at grunnvilkårene var oppfylt. Høyesterett uttalte imidlertid følgende i avsnitt 14:

«Derneft må den straffbare handlingen være av en 'slik art at den kan gi betydelig utbytte'. Det kreves ikke at det er påvist utbytte eller vinning i den konkrete saken. Avgjørende er at det er en generell sannsynlighet for betydelig utbytte, med andre ord at de forbrytelser som lovovertræderen er funnet skyldig i, vanligvis gir betydelig utbytte. Også dette vilkåret foreligger her. I tingrettens dom er det opplyst at det aktuelle partiet hasjisj ble antatt å ha en gateverdi på mellom 150.000 og 200.000 kroner.»

(28) Til tross for at domfellelsen gjaldt erverv og oppbevaring, ble altså salgsverdien trukket inn i vurderingen av om grunnvilkåret var oppfylt.

(29) Saken i Rt-2004-1126 gjaldt utvidet inndragning ved domfellelse for oppbevaring av 5,833 kg hasjisj. Anken gjaldt andre sider av lagmannsrettens avgjørelse enn grunnvilkåret, men Høyesterett ga i avsnitt 20 uttrykk for følgende:

«Inndragning med hjemmel i § 34 a første ledd bokstav a kan foretas når lovovertræderen finnes skyldig i en straffbar virksomhet av en slik art at den kan gi betydelig utbytte, og han har begått en eller flere straffbare handlinger som samlet kan medføre minst 6 års fengsel. Det er på det rene at grunnvilkårene er oppfylt i vår sak.»

(30) Høyesterett la altså til grunn at grunnvilkåret var oppfylt selv om domfellelsen bare gjaldt oppbevaring. Ut ifra saksforholdet er det åpenbart at det ble lagt vekt på mulighetene for utbytte ved salg.

(31) Etter dette legger jeg til grunn at det ved vurderingen av om den straffbare handlingen domfellelsen gjelder, etter sin art kan gi betydelig utbytte, også må ses hen til det utbyttet som kunne ha vært oppnådd ved nærliggende former for kriminalitet. Hvis domfellelsen gjelder oppbevaring av narkotika, må det således også legges vekt på det utbyttet som kunne ha vært oppnådd ved salg.

(32) I vår sak innebærer dette at det utbyttet A kunne ha oppnådd ved å selge narkotikaen, må trekkes inn i vurderingen.

Skal vurderingen være bundet til utbyttepotensialet knyttet til det konkrete partiet med narkotika domfellelsen gjelder?

(33) Det neste spørsmålet blir hvilken betydning det skal få at lagmannsretten i vår sak har lagt til grunn at salgsverdien av det konkrete partiet med narkotika domfellelsen gjaldt, var «i størrelsesordenen 50 000 kroner og i alle fall godt under 100 000 kroner».

(34) Mer generelt er problemstillingen om utvidet inndragning etter § 68 er avskåret fordi potensialet for utbytte ved salg ikke overstiger terskelen for «betydelig utbytte». Alternativet er at vurderingen ikke skal være strengt knyttet til verdien av den konkrete narkotikaen, men til på potensialet som generelt ligger i oppbevaring og salg av slike stoffer.

- (35) Løsningen beror på en tolkning av hva som ligger i lovens krav om at den straffbare handling «etter sin art» må kunne gi betydelig utbytte.
- (36) Som nevnt vil forarbeidene til straffeloven 1902 § 34 a ha stor betydning for tolkningen av § 68. Flere av uttalelsene der viser at utvalget ønsket en relativt vidtgående adgang til utvidet inndragning. I NOU 1996: 21 punkt 13.6.2.2 på side 100 nevnes således at påtalemyndigheten kanskje bare makter å bevise at det er smuglet inn ett parti brennevin, men at lovbrysterens formue tilsier at det er stor sannsynlighet for at smuglingen har hatt langt større omfang. Så vidt jeg forstår, ønsket utvalget å legge til rette for inndragning også av det utbyttet som knytter seg til smugling som ikke er bevist. Jeg leser imidlertid dette slik at utvalget her uttaler seg om situasjonen der grunnvilkårene er oppfylt, og at eksempelet er ment å illustrere hva som da bør kunne inndras, jf. bevisregelen i § 34 a annet ledd, nå § 68 annet ledd. Uttalelsen kaster derfor ikke lys over vår problemstilling. Flere av utvalgets øvrige uttalelser må forstås på den samme måten, uten at jeg finner grunn til å gå inn på samtlige her.
- (37) Det er imidlertid også uttalelser som går direkte på grunnvilkåret, og som kan trekke i retning av at man ikke skal være bundet til utbyttepotensialet ved den konkrete mengden narkotika domfellelsen gjelder. Det heter således i punkt 13.6.2.3 på side 104:
- «De generelle kriteriene for inndragning bør knyttes til at den begåtte forbrytelsen er av en slik karakter at den regelmessig medfører profit.»
- (38) På tilsvarende måte kan følgende uttalelse samme sted forstås:
- «Da forslaget er begrunnet i den generelle sannsynligheten for at domfelte har ervervet sin formue ved straffbar virksomhet, bør det i tillegg kreves at virksomheten er av en slik karakter at den ‘kan gi betydelig vinning’.»
- (39) På den andre siden er det også uttalelser som trekker i motsatt retning. Det gjelder blant annet i punkt 16.1 på side 132, der det i merknadene til § 34 nr. 2 i utvalgets lovforslag heter at formuleringen «den straffbare virksomheten» – utvalgets forslag til ordlyd – innebar at inndragning bare kunne skje «både når en enkeltstående handling og når flere handlinger sett under ett har potensial til å gi ‘betydelig vinning’». Som nevnt innebar ikke departementets ordlyd noen realitetsendring.
- (40) Partene har også trukket frem andre uttalelser i forarbeidene, men jeg finner ikke grunn til å gå inn på disse. For meg er det tilstrekkelig å konstatere at forarbeidene ikke gir noe klart svar på vårt spørsmål.
- (41) Heller ikke rettspraksis gir noen sikker veiledning. I den nevnte saken i Rt-2003-897 hadde lagmannsretten uttalt følgende (LE-2002-848):
- «Lagmannsretten kan ikke se at det spiller noen rolle om den konkrete handlingen A er funnet skyldig i – erverv av 1,9 kg hasjij – i seg selv er egnet til å gi ‘betydelig utbytte’ i lovens forstand. Det er som nevnt tilstrekkelig at handlingen etter sin art kan gi betydelig utbytte.»
- (42) Denne tilnærming kunne tyde på at lagmannsretten mente at vurderingen ikke skulle være strengt knyttet til utbyttepotensialet ved den konkrete straffbare handlingen. I avsnitt 14, som jeg også har sitert tidligere, uttalte Høyesterett følgende:

«Avgjørende er at det er en generell sannsynlighet for betydelig utbytte, med andre ord at de forbrytelser som lovovertrederen er funnet skyldig i, vanligvis gir betydelig utbytte. Også dette vilkåret foreligger her. I tingrettens dom er det opplyst at det aktuelle partiet hasjisj ble antatt å ha en gateverdi på mellom 150.000 og 200.000 kroner.»

(43) Høyesteretts måte å ordlegge seg på her, der gateverdien av den konkrete mengden hasjisj trekkes inn i vurderingen, kan tyde på at den konkrete straffbare handlingen utgjør en ramme. Spørsmålet var imidlertid ikke problematisert, og avgjørelsen kan derfor ikke tillegges særlig vekt i vår sammenheng.

(44) Rt-2007-583 gjaldt en kvinne som blant annet var domfelt for oppbevaring av store mengder narkotika. Ett av spørsmålene for Høyesterett var om det skulle foretas utvidet inndragning. I avsnitt 72 heter det:

«Vilkårene for utvidet inndragning i medhold av straffeloven § 34 a er utvilsomt oppfylt. Strafferammen for grove narkotikaforbrytelser er 10 år, og slike forbrytelser kan gi stort utbytte.»

(45) Formuleringen «slike forbrytelser» kunne tyde på at Høyesterett ikke mente at salgsverdien av den konkrete narkotikaen var av betydning for grunnvilkåret. Siden saken gjaldt meget store verdier, kom spørsmålet imidlertid ikke på spissen. Jeg legger derfor i liten grad vekt på dommen.

(46) Det samme gjelder avgjørelsen i Rt-2012-1305, der førstvoterende uttalte i avsnitt 13:

«Under henvisning til at narkotikaforbrytelser etter sin art kan gi betydelig utbytte, har lagmannsretten riktig funnet at også vilkåret om betydelig utbytte er oppfylt.»

(47) Også i denne saken gjaldt den straffbare handling såpass store verdier at grunnvilkåret klart var oppfylt.

(48) Når hverken forarbeidene eller rettspraksis avklarer hva som er riktig løsning, må alminnelige rettssikkerhetshensyn etter min mening veie tungt ved tolkningen.

(49) Hovedregelen i § 67 gir som nevnt bare adgang til å inndra verdier som beviselig kan knyttes til en straffbar handling. Paragraf 68 innebærer et markert unntak fra dette utgangspunktet. Etter denne bestemmelsen kan alle formuesgoder som tilhører lovbrøyteren, inndras, med mindre vedkommende sannsynliggjør at de er ervervet på lovlig måte. Konsekvensen kan altså bli at meget store verdier inndras, selv om de ikke er ervervet ved lovbrudd. De rettssikkerhetsmessige betenkelighetene ved en slik adgang til utvidet inndragning – med omvendt bevisbyrde – er åpenbare, jf. Ot.prp. nr. 8 (1998–1999) side 32. Når departementet likevel gikk inn for ordningen, var det i all hovedsak på grunn av de strenge grunnvilkårene:

«Departementet legger særlig vekt på de vilkår som må være oppfylt før det kan bli aktuelt med utvidet inndragning: Påtalemyndigheten må uansett bevise at lovbrøyteren har begått en alvorlig straffbar handling som kan gi betydelig utbytte. Først når påtalemyndigheten har bevist det, blir bevisbyrden for hvorvidt formuen er lovlig ervervet snudd.»

- (50) Etter min mening tilsier de hensyn departementet her trekker frem, at grunnvilkåret tolkes restriktivt. En tolkning hvoretter vurderingen ikke skal knyttes opp mot den konkrete salgsverdien, vil i realiteten åpne opp for vidtgående inndragninger i saker hvor domfellelsen gjelder relativt beskjedne verdier. For meg fremstår en restriktiv tolkning å være best i samsvar med departementets syn på betydningen av grunnvilkårene.
- (51) Jeg skyter her inn at en slik tolkning ikke innebærer at ordene «etter sin art» blir uten betydning. Som fremhevet flere ganger ligger det i denne formuleringen at det avgjørende er utbyttepotensialet ved den straffbare handling, ikke det utbyttet lovbrøyteren faktisk fikk.
- (52) På denne bakgrunn er jeg blitt stående ved at det utbyttepotensialet som lå i muligheten til å selge det konkrete partiet med narkotika domfellelsen gjelder, må utgjøre en øvre grense for om den straffbare handlingen «etter sin art kan gi betydelig utbytte». Siden salgsverdien i denne saken lå godt under terskelen på noe over 100 000 kroner, er grunnvilkåret ikke oppfylt. Det var derfor riktig av lagmannsretten å frifinne for inndragningskravet.

Konklusjon

- (53) Etter dette er jeg kommet til at anken må forkastes.
- (54) Jeg stemmer for denne

D O M :

Anken forkastes.

- (55) Dommer **Bull:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (56) Dommer **Thyness:** Likeså.
- (57) Dommer **Østensen Berglund:** Likeså.
- (58) Dommer **Skoghøy:** Likeså.
- (59) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

Anken forkastes.